

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο Γαλιάζης έμεινε καθισμένος στη θέσι του, περιμένοντας την επιστροφή του φίλου του. Ήξερε το θάρος και την ξενιτάδα του Λούκη, μά δεν έλπιζε και πολλά πράγματα από την έκστρατεία του.

‘Αν όμως ο Γαλιάζης ήταν απαισιόδοξος, ο Λούκης τραβούσε γιά τη Σχολή γεμάτος αισιοδοξία.

— Μόνο διά της μεθόδου της λιποθυμίας θά μπορούσα νά πετύχω εκείνο που θέλω, σκεφτότανε.

Ήξερε από τέτοιες πονηρίες ο Λούκης. Τις είχε δοκιμάσει σέ δικές του έφοδοιούλες. Χίλιες φορές είχε πει στα σπίτια των κοριτσιών που κινηγούσε στην ‘Αθήνα, άλλοτε κάνοντας πώς έπαθε από ήλεια κατεψογή της στράτας, άλλοτε τραβώντας ίσια μέσα, ως ύ- άλλως της έταρειας γιά νά δη τ’ οροί του ήλεκτρικού, άλλοτε ως άγοραστής τού σπιτιού, γυρίζοντας άνοιδέ- ατατα σ’ όλα τ’ οματία!...

Ήταν τετραπέτατος.

‘Εχει γούστο, σκεφτότανε, νά μάς νικήσουν και νά μάς τρέψουν εις έπινειδίστο φυγή ή καλύτερη!... ‘Αμ’ δέ θά τους περάσει!... ‘

Έφτασε τέλος μπρός στην πόρτα της Σχολής και στάθηκε. Τι έπρεπε νά κάνει; Νά περιμένει; Νά γυνηθή σ’ έπειτα νά σωριαστεί κάτω; ‘Όταν άρραξα!...

‘Εξαφνω άκουσε από μέσα βήματα. Κάποιος ή μάλλον κάποια, πλησίαζε στην πόρτα, γιά ν’ άνοιξη ίσως. ‘Ο Λούκης δέν έδίστασε ούτε στιγμή. Πέταξε τ’ο καπέλο του λίγα βήματα παρά- χει και σωριάστηκε κάτω φαρδύς—πλάτυς. Την ίδια στιγμή άνοιξε ή πόρτα και μία κραυγή τρό- μου άκούστηκε:

— ‘Α!... ‘Θέ μου!...

‘Ο Λούκης μισάνοιξε τ’ ένα του βλέφαρο κ’ έβλεψε μία γρήγορη ματιά. Ήταν μία νέα γλυ- κιά και νόστιμη. Δέν φαινόταν μαθητριά. Θά ήταν δασκάλα ή κάτι άλλο, ποιος ξέρει;...

‘Η νέα άφησε νά της πέση κάτω, απ’ την τρομάρα της ένα λειχώμα με εϊκόνας πού κρα- τούσε στά χέρια της, κ’ έτρεξε ξαφνιασμένη πρὸς τ’ο θύροεισό.

‘Ο Λούκης άκουσε φωνές, έμυλιες, βήματα και, σέ λίγο, ή νέα ξαναγίωσε μαζί μ’ ένα γε- ροντάκι πού φροφούσε κάτω μεγάλα γυαλιά, σάν αρβούλες.

‘Ο γέρος έσκυψε πάνω στό Λούκη, τούπισσε τ’ο χέρι και ψήφισε αδιάφορα:

— Δέν εϊν’ τίποτε. Λιποθύμησε φαίνεται. Ίσως νάνα και μεδι- σμένος.

Μεθυσμένος; ‘Ο Λούκης αισιόδανθηε τη διάθεσι νά δώσει μία γερή γροθιά στό γεροήλιθο σίτο, μά συγκρατήθηκε.

‘Η νέα έτρεξε έντομεταξύ πάλι μέσα και ξαναγίωσε με μία απ’ τίς καλύτερες, ψηλή, ξεγαγανιά, μονοκόκαλη, με μία μύτη σάν κλα- δεϊτήρι. ‘Ο Λούκης λρόθωσε και την εϊδε. ‘Ελπιζε πὸς θά διάταξε νά τόν πάρονε μέσα. ‘Αρχισε μάάλιστα νά βογγάει.

Μά βγήκε γελασμένος.

— Δώστε τον νά μωρήσι λίγο αϊθέρα, εϊπε στη νέα. Κι’ άμέσως γύρισε τίς πλάτες της κ’ έφερε κοροδομένη, ψυχρή, ακατάδεχτη.

‘Ο Λούκης έθροαξε. Για νά μην μορφή νά πύξη όλους αυτούς τοίς άρρησιους;

‘Ότσόσο, ή νέα έτρεξε μέσα, έφερε ένα μπουκαλάκι μ’ αϊθέρα και τού τούδαε στη μύτη. ‘Ο Λούκης τρανι- στικε. Μισάνοιξε τ’α μάτια του και ψήφισε μερικές σινθηματικές λέξεις. Μά ή νέα δέν φανιόταν νά κατα- λαβαίνει τίποτα. Αϊτό τόν άπογοητέψε. Τόν παχιδιό είχε παχειτή καλά, μά χωρίς αποτέλεσμα. Δέν ίπυχε λοιπόν λόγος νά έξεκολληθή ή λιποθυμία. ‘Ο Λούκης...

συνήθε, έκανε δθιδεν τ’ο ζαλιώμον, σηκώθηκε έπάνω, ζήτησε συγκομην κ’ εϊγαρίστηκε τη νέα.

— Έγαρίστω, δεσποινίς, γιά την καλοσύνη σας, εϊπε. Γύρισε από κάποιο χωριό κ’ έπαθε σκοτοδίνη. Εϊτύχως πὸς βρεθήκατε σεις!...

‘Ερωξε έπειτα λοξά τ’ο μάτι του στην αλλη της

Σχολής. Μέσα από ένα τζάμι εϊδε τότε μία νέα πὸς κτύπαε περιέργα έξω. Εϊχαν μάθει φαίνεται τι είχε συμβεί κ’ άποροθάν. ‘Ο Λούκης κτύπαε καλύτερα τη νέα πὸς κτύπαε έξω και συγκινήθηκε. Ήταν ή Ρόζα, ή αγαπημένη του φίλου του, δέν ίπυχε άμφιβολία. Ήταν ή ίδια, όπως τὸν είχε περιγράψει, όπως την είχε δει στό άτελει τὸ Γαλιάζη. ‘Αχ! νά μπορούσε νά της δώσει νά καταλάβη τι τρέχει!... Μά πὸς; ‘Η Ρόζα θάχε μάθει πὸς βρέθηκε ένας νέος λιποθύμος στην πόρτα της Σχολής και θά ύποψιάστηκε βέβαια πὸς κάτι συμβαίνει. Μά τὸ κακό ήταν πὸς δέν γνώριζε τ’ο Λούκη. ‘Ότσόσο, κτύπαε έξω περιέργα. Φαινόνταν μελαγχολική, πομενή!...

— ‘Ενα νερό, μου δίνετε ένα νερό; εϊπε ξαφνω ο Λούκης στό θύροεισό.

‘Ο γέρος τραβήξε πρὸς τ’ο θύροεισό.

‘Αμέσως ο Λούκης προσποιήθηκε πὸς ζη- τεί τ’ο καπέλο του. Τ’ο εϊδε πεσμένο κάτω, μά κρυφώθηκε πὸς δέν μπορεί νά σώνη νά τ’ο πάρη. ‘Απλώς μάάλιστα τ’ο χέρι του και κρα- τήθηκε απ’ τόν λαρωτάτη της πόρτας.

‘Η νέα πούστεκε μπρός του κατάλαβε τι ήθελε. Προχώρησε, έσκυψε, σήκωσε τ’ο κα- πέλο του και τ’ο ξεσομόνε.

‘Ο Λούκης δέν έχασε καρπό. Στις λίγες αϊτές στιγμές γύρισε πρὸς τη νέα πούστεκε πίσω απ’ τ’ο τζάμι, στό μεσάο πάτομα της Σχολής, στό βάθος της αϊλής, και της έκανε μερικές έγχαρστικές χειρονομίες, πὸς έσημα- ναν: ‘Ο ‘Ανδρέας εϊν’ εϊδώ. Εϊμαστε μαζί. Πρέπει νά βρωθήμε τρόπο νά συνεννοηθούμε.

‘Η νέα ταράχτηκε. ‘Εφερε και τ’α δύο της χέρια στην καρδιά της κ’ έγνεψε με τ’ο κεφάλι νά.

‘Ο Λούκης πήγε νά ξεφυλαθή απ’ τη γαρύ του. ‘Επί τέλους!... ‘Η έκστρατεία έπέτυχε!...

‘Επε τὸ νερό πὸς τούφερε ο θύροεισό, φρόσε τ’ο καπέλο του, εϊγαρίστηκε θερμιά και, σάν νά τόν ήλεκτρισαν, τραβήξε γρήγορα—γρή- γορα πρὸς τ’ο μέρος ποίχε αϊρήσει τον Γαλιάζη.

Τόν εϊδε από μακριά στην ίδια στήσι, με τ’ο κεφάλι άκουμπισμένο στά χέρια, και τὸ φώναξε:

— ‘Ανάστη και εϊγαρίσου!... Νενικήκα- μεν!... ‘Αρον τόν κραββατόν σου και περι- πάει!...

‘Ο Γαλιάζης πιάχτηκε έπάνω κ’ έτρεξε σάν τρελλός κοντά στό Λούκη.

- Λοιπόν; τόν ρώτησε γεμάτος άγνόνια. Λοιπόν; Λέγε!... Μίλα μου, Πέτυχες;
- Την εϊδα! εϊγαράνας μ’ ένθουσιασμό ο Λούκης.
- Την εϊδες;
- Νά!

‘Ο Γαλιάζης άγκάλιασε τ’ο φίλο του και τόν φίλησε. Ήταν κατα- συγκινημένος. Τά πόδια του τρέμανε. Κάθισαν μαζί στά σκαλοάτια τὸ άκατοκίτητο σπιτιού κ’ ο Λούκης τὸν διηγήθηκε λεπτομερώς τι είχε συμβεί.

Νά, δέν ίπυχε άμφιβολία, ο Λούκης είχε έπιτύχει. Εϊχαν κάμει ένα βήμα πρὸς τ’α έμπρός. Εϊχαν πληροφροήσει τη Ρόζα περὸ της ά- φίξως των στό νησί. Τ’α θά γινότανε τώρα;

‘Θά περιμέναν ειδήσεις από τη Ρόζα, ένεργώντας κ’ αϊτὰ εκ πα- ραλλήλων γιά νά πετύχον νά την προσγγίσουν.

Γύρισαν στό ξενοδοχείο εϊγαριστημένοι.

Τὸ άπόγευμα της ίδιας ήμέρας πήγαν πάλι και κάθη- σαν σ’ ένα μέρος κοντά στη Σχολή. Ζωγράφισαν διάφορα τελεία, έχοντας συγχρόνως τὸ νοῦ τους και στό... εφρού- ριο. Μά δέν συνέβη τίποτε τὸ έκτακτο.

Τη νύχτα, άν και ψυλόθερε, έκαναν πάλι ένα περι- πατο ως τη Σχολή. Μά και πάλι γύρισαν πίσω, χωρίς νά πετύχον τίποτα.

‘Ετα πέρασε και ή άλλη ήμέρα.

‘Ο Γαλιάζης άρχισε πάλι ν’ άνησχή, ν’ άνυτοιμή, νά στενογοριέται.

(‘Ακολουθεί)

Μία κραυγή τρόμου άκούστηκε: — ‘Α!... ‘Θέ μου!...

